

Pesimizmus a beznádej

„Keď postmodernizmus vystriedal modernizmus, nádej je nahradená beznádejou.“ Svet, kde neexistuje veľký príbeh, ktorého sme súčasťou, kde neexistuje objektívna pravda a všetko je relatívne, je smutným svetom samoty. Každý si tvorí svoj vlastný príbeh.

Cynizmus

Postmodernizmus posilnil už existujúcu kultúru cynizmu, ktorá pochádza z „vyčerpania alebo dezilúzie z náboženskej viery alebo akéhokoľvek príbehu, čo dával životu zmysel.“ Cynizmus sa premieta do vzťahov, politiky, cirkvi, poznania či inštitúcií, kde jedinec má pocit, že pozná skutočné motívy a pravdy, ktoré ležia pod povrchom toho, čo je mu prezentované.

(dokončenie v budúcom čísle)

Esej sme vybrali z ordináčnej práce vikára Cirkvi bratskej Jána Máhrika a rozdelili do dvoch častí (ďalšiu časť uverejníme v nasledujúcom čísle). Všetky citáty v texte (v úvodzovkách) autor eseje autorizuje, teda uvádza zdroje. Usúdili sme, že pre potreby čitateľa to nie je potrebné, preto sme v práci všetky odvolávky na zdroje zrušili. Presné zdroje uvádza autor eseje v origináli ordináčnej práce a keby niekto mal záujem, sú k dispozícii. Ponechali sme len odvolávky na Bibliu. Zoznam použitej literatúry pripojíme v nasledujúcom čísle. (red.) ■

Ing. JÁN MÁHRİK (19)

Vyštudoval Fakultu riadenia a informatiky na Univerzite v Žiline. Doplnkové štúdiá absolvoval na viacerých vysokých školách v zahraničí. V Cirkvi bratskej sa venoval dorastu a klubovej činnosti. V súčasnosti je vikárom v zbere CB vo Vsetíne.

MOZAIKA KOŠICE NA ZAČIATKU ROKA 2016

ERVIN MITTELMANN
(Kazateľ vznikajúceho zboru Mozaika v Košiciach.)

Z dlhodobého hľadiska sa nám v Mozaike podarilo jedno: Naplniť jednu z našich hlavných priorít – mať dlhodobé kvalitné vzťahy s ľuďmi. Cieľom tohto zámeru nie je priama evanjelizácia. Chceme mať bežné, normálne, každodenné vzťahy s našimi priateľmi, susedmi, rodičmi spolužiakov našich detí... Ide nám o to, aby medzi nami vznikla normálna dôvera, normálne rozhovory, normálne otázky. Potrebujeme sa od našich priateľov mnoho učiť. Potrebujeme sa naučiť počúvať ľudí okolo nás. Preto najprv potrebujeme ľudí, ktorých budeme počúvať. Potrebujeme si priateľov vytvárať.

Jedným z barometrov takýchto priateľstiev je neprítomnosť strachu z toho, že chceme ľudí niekam „dostať“ či z nich urobiť „divné ovce“. Možno ste zaregistrovali, že sme urobili mikulášske MABY (prispôsobenú bohoslužbu). Členov Mozaiky je 15 ľudí + chodí medzi nás aj zopár priateľov. Na mikulášske MABY sme čakali zhruba 40 ľudí. Na toľko sme boli pripravení. Nakoniec nás bolo okolo 80 – 40 bolo iba detí. Na toto sme teda pripravení neboli.

Pán Boh nám ukázal niekoľko vecí:

1. Je potrebné ďalej vytvárať dlhodobé vzťahy bez akýchkoľvek „evanjelizačných“ zámerov, avšak s jednoduchým zámerom. Priateľstvo a dôvera.
2. Pán Boh sa o tých ľuďoch sám zaujíma.
3. Mozaika Košice má budúcnosť. O ľudí sa báť nemusíme.
4. Potrebujeme sa naučiť, ako milovať ľudí aktívne Božou láskou.

NOVÝ ZBOR MOZAIKA KOŠICE JE PRE MISIU

Príbehy z našich každodenných životov a misie nás povzbudzujú. Povzbudzuje nás, keď vidíme, ako pomaly rastieme do dospelosti na Kristov obraz. Ani zďaleka nie sme v cieľi. Máme pred sebou celoživotnú náročnú cestu nasledovania Krista. Vidíme však trajektóriu, ktorou kráčame. Ide o to, že v zornom poli Mozaiky je misia. Prvoradým misijným cieľom novovznikajúceho zboru však nie je získavanie nových Kristových nasledovníkov. Prioritným zámerom je to, aby sme najprv my boli dobrými Kristovými nasledovníkmi, učeníkmi. Až potom očakávame, že iných našich priateľov vieme viesť k nášmu vzácnemu Spasiteľovi Ježišovi Kristovi. V tomto kontexte je našou misijnou stratégiou práve naše každodenné premieňanie sa na obraz a charakter Kristov, ako to hovorí apoštol Pavol v 2Kor 3, 18: „Keď my všetci s odhalenou tvárou akoby v zrkadle pozeráme na slávu Pána, premieňame sa na taký istý obraz v stále väčšej sláve – a to všetko mocou Pána, ktorý je Duch.“ Naša najhlbšia radosť z evanjelia, každodenná premena, zápas o svätosť je vo výkladnej

skriní našich blížnych. Dokonca práve pri nich vieme a chceme toto všetko prejavovať.

Ešte väčšou našou misijnou motiváciou je pre nás Božia sláva. Ide nám o zvestovanie, šírenie, budovanie, život, ktorý „...deň čo deň ohlasuj(t) e jeho spásu! Hovorte medzi pohanmi o jeho sláve, o jeho divoch medzi všetkými národmi...“ (Žalm 96, 2-3) Nevídané dielo Ducha Svätého a Jeho vyliata moc. Veď aj v pozadí vzniku kresťanstva, ale aj jeho prvotnom a dlhodobom smerovaní (viď Skutky) vidíme presne to isté misijné mierenie. Niekedy môžeme za kresťanstvo „Ducha“ považovať extatické prejavy. Keď však trochu pozornejšie študujeme „letničnú“ teológiu (hovorím o teológii druhej kapitoly Skutkov), nuž vidíme zámer, o ktorom hovorí aj žalmista vyššie. V Skutkoch čítame: „...my všetci ich počujeme rozprávať o veľkých Božích veciach svojím jazykom.“ Komunita ľudí, ktorých dal Ježiš dokopy, začala oficiálne existovať. Misia šírenia Božej slávy nabrala nový dych – vznikla cirkev. Ježiš povolal učeníkov, aby ich následne vyslal. Šíriť Božiu slávu, evanjelium a premieňať svoje životy na Kristov obraz deň po dni. To je naša misia.

Ak sa máme teda o niečo v Košiciach usilovať, ak sa máme pre niečo namáhať, tak pre misiu – šírenie Božej slávy. Zvestovať veľké Božie veci v jazyku Košičanov. Bez Kristovej milosti a bez moci Ducha Svätého, ktorá pôsobí naše chcenie a činenie, sme úplné nuly.

AKÉ MÁME DUCHOVNÉ POTREBY?

Učíme sa. Skúšame a meníme sa podľa potreby a spätnej väzby. Musíme robiť veci dobre. Ešte dôležitejšie je robiť správne veci. Učíme sa robiť správne veci asprávnym spôsobom. Samozrejme, podľa nášho najlepšieho vedomia, svedomia, porozumenia Biblie a síl. Učíme sa. Ako učenici.

Keď som sa naplno pustil do zkladania Mozaiky, tak som išiel vysokým „misijným“ tempom. Rýchlo som do tejto vízie zatiahol ďalších našich členov a hnal som ich rovnako ako seba. Ono to nebola blbosť. Veď týmto vznikli silné potreby. Prvá: Ak máme spolu misijné pracovať vo vysokom tempe, tak sa potrebujeme dobre poznať. Druhá: Ak máme spolu misijné pracovať vo vysokom tempe, tak potrebujeme byť šťastní, v pohode. Tretia: Ak máme spolu misijné pracovať vo vysokom tempe, potrebujeme veľmi čerpať od Boha. Zistili sme, že extrémne potrebujeme evanjelium, moc Ducha Svätého, Božiu radosť a silnú vzájomnosť.

Trochu s úsmevom dám provokatívnu otázku. Viete, prečo tieto veci v Mozaike tak potrebujeme? Otázku dávam zámerne preto, lebo niekedy vidím v cirkevnom kontexte vyvolávanie „potrieb“ po vzájomnosti, šťastí – hlbokkej radosť, či moci Ducha Svätého... No dajako po tom až tak reálne netúžime.

Tlačíme na to, tlačíme, a... nič. Som ochotný viesť diskusie o týchto témach. Môžem sa myliť. Posuďte sami, skúmajte moje myslenie a presvedčenie. Chcem vás uviesť na predošlý kapitolu. Bez jasnej misijnej vízie jednoducho žiadne duchovné potreby nemáme. Ak nemáme víziu Božej slávy (príklad Lukáš 5, 8-9) a víziu jej šírenia (príklad Ján 20, 21-22), tak vlastne s vysokou pravdepodobnosťou duchovné potreby ani mať nebudeme. Samozrejme, potreby máme, ale pre sebanapĺňanie. Pochybujem však, že preto má cirkev existovať.

Len preto, že tlačíme vysoké misijné tempo – čo znamená, že opakovane a naliehavo sa venujeme Božej sláve a jej šíreniu – vznikajú duchovné potreby po vzájomnosti, bratskej láske, po Božej radosť, šťastí a po moci Ducha Svätého.

Bez misie nemáme nič. S misiou máme dôvody a potreby.

AKO SA UČÍME VZÁJOMNOSTI?

Vzájomnosť zúfalo potrebujeme. Vzájomnosť nás spája do komunít – skupín. Máme dve. Jedna skupina je profilovaná viac prorodinne. Druhá skupina je profilovaná viac proštudentsky. Komunity nie sú len rodinné a len študentské. Sú zmiešané, len viac profi-

lované. Komunitu tvorí okolo 15 ľudí. Do komunity patria deti, veriaci, ale aj neveriaci priatelia. Jedna komunita (nie celá) sa stretne približne 4x týždenne. Raz sa stretne k vzájomnému hlbokému biblickému zdieľaniu, kam patrí aj spoveď, napomínanie a povzbudzovanie. Toto voláme DNA stretnutia. Trvajú zhruba 1,5 hodiny pri rannej káve a potom práca... No, sestry majú trochu dlhšie kávy. Ďalšie stretnutie je k vzájomnej pohode aj s deťmi. Sú to veľmi neformálne stretnutia pri spoločnej večeri, koláčoch, hráme sa s deťmi. Veľa sa smežeme. Sánkujeme sa či ideme na ihrisko, alebo na prechádzku a kofolu. Potom je ďalšie stretnutie, čisto misijné. Deje sa v čajovni – Čaj o 6. a v pube – Klub bitkárov.

Čo milujeme najviac na týchto „vzájomných“ stretnutiach? Viete, raňajky, káva, večera či dokonca aj pivo nám spolu chutí viac. Čo sa týka našich detí, tak ich bežný obraz „cirkvi Mozaiky“ je zdieľanie sa, spoločné čítanie a rozhovory nad Bibliou, pokánie a modlitby. Osobne v tom vidím veľký zmysel vzájomného nasledovania Krista, učeníctva. Čo lepšie naše deti potrebujú vidieť? Pevným bodom je samozrejme spoločné nedeľné zhromaždenie, kde nás Božie slovo spoločne smeruje, vyzučuje a vedie.

AKO SA UČÍME ŽIŤ V BOŽEJ RADOSTI A ŠTASTÍ?

Radosť zúfalo potrebujeme. Pevne veríme, že najvyšším centrom Biblie je evanjelium. Je to skoncentrovaný príbeh diela a osoby Pána Ježiša Krista. Evanjelium nepovažujeme za dobré rady či cenné životné múd-

Prioritným zámerom je to, aby sme najprv my boli dobrými Kristovými nasledovníkmi, učeníkmi. Až potom očakávame, že iných našich priateľov vieme viesť k nášmu vzácnemu Spasiteľovi.

rosti. Evanjelium považujeme za dokonalú, nezastaviteľnú, hlbokú, večnú, radostnú správu. Bibliu neštudujeme pre náš lepší život, ale pre našu hlbšiu radosť v Kristovom evanjeliu. Bibliu neštudujeme pre lepšiu múdrosť, ale pre našu pravdivejšiu transformáciu na Kristovu podobu. Bibliu neštudujeme kvôli nášmu kvalitnejšiemu životu, ale k lepšiemu zameraniu našich životov od nás ku Kristovi. Kde takéto štúdium Biblie prebieha? Všade. Na DNA, na stretnutí komunit, ale aj v čajovni či pube. Na našich osobných rozhovoroch, ale aj doma pri posteli s deťmi. Pozeráme sa na Ježiša Krista cez celý biblický príbeh od Genezisu po Zjavenie. Pozeráme sa na Ježiša Krista cez starozákonné knihy, cez evanjeliá, cez novozmluvné listy. Všade hľadáme Krista a Krista chceme vidieť vo všetkom. Túžime po tom, aby bol pre nás Kristus všetko a vo všetkom. Samozrejme, aj nedefinované vyučovanie Písma je pevným prvkom tohto dobrodružstva.

AKO SA UČÍME ŽIŤ V MOCI DUCHA SVÄTÉHO?

No. Vôbec nemám záujem kresliť vzdušné zámky. Môže to znieť ako všeobecné klišé. To však, čo píšem, je tak a inak sa nevieme pohnúť. Bez Ducha Svätého – aktívneho Boha a Božieho pohybu, hybnej sily, sa ani lístok nepohne. Bez moci Ducha Svätého sú naše slová nad Bibliu iba prázdny cvendžaním. Veď keď čítame a hovoríme z Biblie, tak už od príprav vyjadrujeme závislosť na Duchu Svätom. Nám totiž nejde o informatívne vzdelávanie, ale o premieňanie, o svätosť, o nasledovanie a imitovanie Krista. My bez Ducha Svätého Bibliu a ani seba nerozumieme. Ak bez Ducha Svätého začneme biblicky napomínať či „vyučovať“ iných, tak môžeme napáchať viac škôd ako dobrého.

Ďalšou oblasťou, kde zrejeme v závislosti na Duchu Svätom, je náš vzájomný rast. Ako som vyššie spome-

nul, misijné je aj vyučovanie Biblie. Misijná je však aj naša premena, transformácia. Ako sami viete, najkomplikovanejšia a najhriešnejšia osoba je najprv tá, ktorá píše tieto riadky. Druhá je tá, ktorá tieto riadky číta. V otázke premieňania sa na Kristovu podobu ma fascinujú dve veci. Prvá je, s akou ľahkosťou vieme identifikovať potreby zmien, procesy zmien, potreby pokánia a presný „pokrivený“ obraz kresťanstva u druhého. „Prečo sa nemení? Prečo sa správa ako somár? Mal by urobiť to a ono.“ Druhá je, s akou ťažkosťou vieme identifikovať potreby zmien nášho – môjho srdca. Ja osobne nielenže neviem, ako sa mám zmeniť, ja dokonca neviem ani to, čo presne je môj problém. Ja dokonca ani neviem, aký som naozaj. Ja túto pravdu o sebe ani nechcem vedieť. Mám strach. Že je to celé komplikované? No bingo. Ešte doplním detail. Svet sa na to celé pozerá. Žiaľ, niekedy sa na nás tragikomicky zabáva. Misia zlyháva. Ale zábava skončila. Ak to Boh s nami myslí vážne a ak to zo svojej milosti so mnou nevzdal, ako teda môžem vstať a ísť dopredu? Bez Ducha Svätého to nie je možné. Len poznať pravdu o sebe je zázrak Ducha Svätého. Len krok ku Kristovej podobe je zázrak Ducha Svätého. Dopredu spolu, vzájomne, v komunite (cirkvi, s bratmi, sestrami) a s Duchom Svätým.

Tretou oblasťou, kde sme úplne na Duchu Svätom závislí, je samotné misijné pôsobenie. Svedectvo. Ján hovorí: „*No keď príde (Duch Svätý), ukáže svetu...*“ Dá svetu na známosť. Svet bude počuť. Zrozumiteľne počuť. Počas Mikulášskej bohoslužby sa nám stala zaujímavá vec. Ako som vyššie písal, nahrnulo sa nám zhruba 50 úplne cudzích ľudí. Každý niekoho poznal, ale väčšina z nás nepoznala nikoho. Úžasné. Boh nám privedol ľudí. Bolo potrebné pridať. To, čo napíšem, píšem v ozajstnej bázni a pokore a absolútne nikoho

Narodeniny na MABách

sa nechcem dotknúť! Na tvárach ľudí z nášho tímu som zazrel strach. Na tvárach niektorých som videl, že by sa najradšej premenili na myš a zaliezli do diery. Niektorí mi rovno povedali, že sa boja.

Áno, je to tak. Aj keď Mikuláš bol extrém a vôbec nikto nezlyhal, misia nás môže desiť. V misii v našom bezprostrednom okolí sa totiž nehra o fazulky. Prichádzajú obrovské pochybnosti typu: „Čo mám povedať? Na koho sa mám pozrieť? Nebude si myslieť, že ho idem obťažovať? Kam si mám sadnúť? Mám sa priznať, že som domáci? Mám mu povedať niečo o Ježišovi? Čo ak sa ma opýta na Bibliu, na vieru? Čo mu poviem? Ja predsa nie som extrovert ako Ervin. Som introvert a bojím sa ľudí. Kde sa mám schovať? Rýchlo...“ Dokonca si dovoľm tvrdiť, že niekedy je jednoduchšie ísť „evanjelizovať“ za hranice či do iného mesta, ako misijné slúžiť vo svojej škole, práci, susedstve či rodine. Ale v prvom rade sme poslaní presne tam. Každý kresťan. Úplne každý kresťan. Ja som poslaný a ty si poslaný do svojej školy, do svojej práce, do svojho susedstva a do svojej rodiny. A to môže byť desivé. Najprv musím povedať, že naše okolie nie je zvedavé na naše slová. Najprv evanjelium v našom živote, potom premena, spoločenstvo, celoživotný misijný zámer a tak dookola. Ako som už vyššie povedal, bez Ducha Svätého sa nijako nepohneme. Ale aj keby to všetko klapalo, Duch Svätý otvára príležitosti k rozhovorom. Duch Svätý otvára srdcia a mysle hľadajúcich a nakoniec ten istý Duch Svätý bude nám dávať na myseľ a na jazyk, čo máme hovoriť. Múdro, zrozumiteľne, s mocou. Evanjelium. Lebo inde spása nie je. Je jasné, že Boh chce zachraňovať a že Boh pripravuje naše okolie podľa svojho času a spôsobu.

Ale aby sme sa v Mozaike nenudili – každý muž má za povinnosť byť zapojený do nejakého klubu bitkárov. Musí tráviť čas s neveriacimi. Musí byť pod palbou. Musí sa pozerat svojim priateľom do očí. Musí počúvať ich bolesti, hnev a predsudky voči Bohu či cirkvi. Muži v Mozaike majú iba dve možnosti. Odísť alebo modliť sa k Duchu Svätému, aby robil zázraky.

Píšem o Mozaike. Píšem o Bohu. Píšem o nás. Píšem o cirkvi, ktorú milujem a podmanila si ma. ■

ZO SVETA

Zo zahraničných zdrojov vybrali a preložili LUCIA a JOSÉ CALVO AQUILAR.

Salah Farah, keňský moslimský učiteľ, ktorý koncom decembra zachránil kresťanov pred útokmi islamskej teroristickej organizácie al-Shabab spolu s ďalšími moslimami, zomrel 21. januára na následky zranenia. V rozhovore pre Voice of America (Hlas Ameriky) povedal: „*My sme bratia. Je to len náboženstvo, čo nás rozdeľuje, takže poprosím mojich bratov moslimov, aby sa starali o kresťanov a kresťanov, aby sa starali o nás... a pomáhajme si navzájom a žime spoločne v mieri.*“

ISIS zničili v januári najstarší kresťanský kláštor v Iraku. Kláštor sv. Eliáša mal viac ako 1 400 rokov a v posledných 10-tich rokoch ho používali ako miesto pre uctievanie amerických vojakov. Suzanne Bott, kultúrna poradkyňa pre americkú vládu, povedala: „*Zničili veľmi hmatateľnú pripomienku na korene kresťanského náboženstva.*“

Pastora Saeed Abediniho, ktorý bol vo väzení v Iráne od roku 2012, minulý mesiac prepustili na slobodu. Udialo sa tak na základe dohody medzi Amerikou a Iránom o prepúšťaní politických väzňov. Saeed bol uväznený kvôli jeho práci s deťmi (vybudoval sirotinec) a čelil odsúdeniu na smrť.

Martin Luther King Jr., známy baptistický kazateľ a aktivista v 50. a 60. rokoch, by 15. januára oslavoval 87 rokov života. King, zakotvený v biblickom učení o rovnosti človeka, stvoreného na Boží obraz, bojoval za práva černochoch v Amerike, keď títo nemohli ísť ani na rovnaké miesta ako belosi. Hoci bol proti akejkoľvek forme násillia, 4. apríla 1968 ho zavraždili. Jeho dielo a dedičstvo viedli k postupnému vyrovnaniu práv černochoch v Amerike.